

Hồi Thử Mười Bảy

KIM TIỂU SƠN BẢO TIÊU ĐI LẠC DƯƠNG

Cuộc chiến vừa phát động. Kim Tiểu Sơn lập tức cảm thấy bốn tên hắc y đại hán cuộn cuộn dâng lên như nước triều vỗ vào bờ.

Trong âm thanh vun vút của binh khí uy mãnh, bốn tên đại hán giông như bốn con báo đem phủ chặt chàng dưới binh khí kỳ dạng của bọn chúng. Bọn chúng vừa xông lên như muốn nghiền Kim Tiểu Sơn tan xương nát thịt.

Kim Tiểu Sơn xoay nhẹ một vòng. Đột nhiên giữa vòng vây sát khí đằng đằng của bọn đại hán như đám mây đen đó, chàng bung người vọt lên trên hai trượng rồi lập tức đáp trở về vị trí cũ. Động tác phản hồi này của chàng khiến Hắc Vân tứ sát vừa kinh ngạc, vừa hoan hỉ. Chúng kinh ngạc là vì phản ứng cực nhanh của Kim Tiểu Sơn. Còn hoan hỉ vì nếu chàng quay người bỏ chạy lại phải khiến bốn tên phí sức đuổi theo.

Kim Tiểu Sơn đáp người trở lại vị trí cũ. Chúng lập tức vây chặt chàng ở bốn góc.

Không hện mà nên, bốn tên cùng buông miệng kêu thành tiếng:

– Giết!

Trong tích tắc, bốn tên hắc y đại hán hùng hổ không màng đến thân bỏ nhào đến. Kim Tiểu Sơn cũng cao giọng hét:

– Thiên ngoại tinh!

Đó là một trong những sát chiêu của Diêm Vương thoa. Kim Tiểu Sơn trước nay chưa từng dùng chiêu này đối phó với kẻ địch. Bây giờ nhìn thấy Hắc Vân tứ sát quá dũng mãnh, chàng mới đột ngột sử dụng ra chiêu này.

Thế là lại thấy ánh ngân bạc vừa chớp lên phía trước thân chàng lại đã nhảy đến phía sau lưng. Trong cước bộ nhanh không thể tả của chàng, ánh ngân quang vun vút giữa không trung đan chéo nhau chín mươi lần không nghỉ. Tốc độ không thể lấy lời nói để hình dung được. Đúng lúc ánh sao bạc vừa xuất hiện. Mặc Vân tứ sát không tên nào kịp vùng binh khí ngăn cản. Trên trán chúng đều đã lủng một lỗ, máu tươi phun ra thành vòi ngã nhào xuống đất.

Kim Tiểu Sơn vừa đi về quan đạo phía Lạc Ninh, vừa chùi vết máu trên mũi thoa. Chàng không màng liếc mắt nhìn đến Mặc Vân tứ sát.

Kim Tiểu Sơn lại cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái vì chàng đã tuân thủ theo lời nói của Thủy đại thúc để hành sự bao gồm cả việc làm cách nào nhanh nhẹ gọn gàng đả kích lấy mạng của kẻ địch.

Giờ này Kim Tiểu Sơn lại mang thêm một tin tức khiến Thủy đại thúc rất muốn nghe... Đó chính là Mặc Vân cốc chủ tên Quan Hạo.

Kim Tiểu Sơn lại đến một tửu điểm nhỏ ven đường.

Tửu điểm nhỏ này có nhiều thực khách đang dùng cơm. Đương nhiên, cũng có uống rượu.

Kim Tiểu Sơn mới bước vào cửa đã thấy chủ quầy họ Trang cười ha hả bước đến nói:

– Khách quan, lời nói hôm qua khách quan phó thác lão hán nói thay. Đúng lúc lão đi không xa đã gặp bốn người đó. Lão đem lời nói của khách quan báo với họ. Đêm qua bọn họ ở trong điểm của lão để chờ đợi khách quan.

Trang chủ quầy nói xong thò đầu nhìn ra ngoài rồi quay người hỏi Kim Tiểu Sơn:

– Sáng sớm bốn người họ đã đi đón khách quan, thế nào không gặp sao?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Gặp rồi, nhưng sau khi nói vài câu bọn họ bỏ đi. Lần này đi xa lắm, trong thời gian ngắn e không thể trở lại.

Trang chủ quầy làm sao biết được ẩn ý trong câu nói của Kim Tiểu Sơn, chỉ cười ha hả nói:

– Thế khách quan dùng thức ăn gì?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Bốn cái bánh bao lớn, nửa cân thịt trâu, một tô canh hầm to.

Trang chủ quầy cười nói:

– Những thức ăn lão đệ kêu, quả thực ăn một bữa một ngày không thể đói.

Lần này bọn phổ kỵ mang đến.

Kim Tiểu Sơn thoải mái trong lòng ăn no một bữa rồi lại lên đường. Đêm nay, chàng muốn trú ngụ ở Lạc Ninh. Ngày mai, chàng muốn đi về Đình gia trại. Trong lòng chàng đang thầm nghĩ chỉ mong đừng gặp phải Đào hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đáng ghét đó. Nhưng ông trời thường trêu chọc người vì việc mình không muốn tóm lại tự nó đến. Người ta thường nói: “Đời người việc không như ý muốn thường chiếm hết tám, chín phần”.

Từ sau khi Kim Tiểu Sơn giết chết Mặc Vân tứ sát, ngay hôm đó, chàng đã đi đến Lạc Ninh. Đêm nay chàng ở trong điểm nghe một tin tức khiến người ta không yên. Đó là bọn thổ phỉ ở Lục Bàn Sơn kéo nhau đi về thôn Lão Kim Khoáng bên bờ Kim Sa giang.

Nghe đồn bọn thổ phỉ ở Lục Bàn Sơn có hơn hai trăm người mà toàn bộ già trẻ ở thôn Lão Kim Khoáng công lại không đến một trăm người, trừ khi Đồng ngũ gia có thể tập hợp hết gần một trăm kẻ đái vàng. Nhưng như thế cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn thổ phỉ.

Ngoài ra nhà họ Quan ở thung lũng phía bắc thôn Lão Kim Khoáng có lẽ sẽ cùng người của Đồng ngũ gia hợp tác lại để phòng ngự bọn thổ phỉ.

Kim Tiểu Sơn cũng nhớ đến Thủy đại thúc và Thủy Nhị tiểu đệ hai người cùng ở trong thôn gần đó.

“Mình càng phải sớm trở về mới được”.

Lần này là lần thứ hai Kim Tiểu Sơn đến Đình gia trại.

Có mấy tên trại đình nhận ra Kim Tiểu Sơn bèn lập tức chiêu đãi chàng ở trong trại. Ăn xong cơm tối, Kim Tiểu Sơn không nói nhiều lập tức ngã dài trên giường ngủ một giấc ngon lành.

Trong lúc chàng đi vào giấc mộng, đột nhiên ngoài cửa vang lên nhiều tiếng bước chân, chàng xuyên giấy cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện có hai mươi mấy trán háng lưng giắt đao đi ra ngoài phía cửa sau.

Bất giác chàng hiếu kỳ bò xuống khỏi giường.

Kim Tiểu Sơn còn chưa ra khỏi phòng. Đối diện đã có một trại đình vội vã đi đến, thấy Kim Tiểu Sơn muốn đi ra ngoài bèn cười hỏi:

– Muốn lên nhà trên sao?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Lúc này bên ngoài còn có người ra khỏi trại làm gì vậy?

Trại đình đó chỉ vào đám trại đình vừa ra khỏi cửa trại nói:

– Tiểu ca nói họ phải không? Kỳ thực cũng không có việc gì, mấy hôm nay bọn thổ phỉ ở Lục Bàn Sơn đang di chuyển. Có người nói họ muốn tránh động. Có người lại nói họ muốn đi cướp lương thực ở thôn làng. Tiểu ca nên biết ngũ cốc thu hoạch năm nay vừa mới treo đến sà nhà (Miền bắc có nhiều ngũ cốc treo lên sà nhà). Tóm lại phải đề phòng bọn chúng đến cướp.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ta ở Lạc Ninh nghe đồn rằng bọn thổ phỉ ở Lục Bàn Sơn muốn tràn về phía thôn Lão Kim Khoáng. Tại sao ở đây lại nghe bọn chúng đến cướp lương thực?

Trại đình cười ha hả nói:

– Thổ phỉ trên núi nhiều quý kế, ai biết được cuối cùng chúng muốn làm việc gì? Chỉ có chạm mặt mới xác định được.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Bằng hữu nói rất đúng! Chỉ gặp mặt mới có thể xác định.

Lúc này, trại đình đó lấy một số đồ vật rồi muốn đi ra ngoài. Đi đến cửa còn ngoảnh đầu lại hỏi:

– Tiểu ca mở tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng phải không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Đúng vậy!

Trại đình chăm chú nhìn Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Nghe nói Kim Sa hà kéo dài từ trên núi Lưu Sa đến dưới ngọn núi Quá Sơn. Bọn thổ phỉ chiếm đóng trong núi kéo dài năm mươi dặm này. Trước nay, không đi cướp bóc, bọn chúng chỉ giữ các nơi hiểm yếu để chờ đợi người đãi vàng đưa thân vào miệng cạp đúng không?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đúng là có lời đồn này.

Trại đình lập tức hỏi tiếp:

– Theo ý của tiểu ca, lần này bọn chúng đi ngược với thói quen mà đến cướp bóc thôn Lão Kim Khoáng, vì vàng hay vì cướp lương thực?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Ta không biết nhưng sớm muộn gì ta sẽ rõ thôi, vì ngày mai, ta có thể qua Lục Bàn Sơn. Đêm mai ta có thể trú ngụ trong dã điểm ở núi hoang đó. Tóm lại ta sẽ hỏi cho minh bạch.

Kỳ thực Kim Tiểu Sơn nào đâu biết được bọn thổ phỉ Lục Bàn Sơn đi cướp ở thôn Lão Kim Khoáng là giả, mà tìm đến Kim Ký tiêu cục mới là thật.

Vì Đào hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc hôm đó sau khi bị Diêm Vương thoa hù dọa chạy dài đã vội vã cưỡi ngựa trở lại Lục Bàn Sơn.

Lúc đó, đã vào giữa trưa ngày hôm sau, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu suốt đêm không thấy Đào hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc trở lại thì hấn giống như tiêu hồn lạc phách bải oải tinh thần. Ngày đó tên nào vô phước lọt vào mắt hấn đều bị hấn hùng hổ chửi mắng một trận.

Sáng sớm, hấn đã chạy đến bên quan đạo. Mãi đến khi Đào hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc giục ngựa trở về, hấn mới đổi giận thành vui, mở rộng vòng tay ôm Phương Tiểu Ngọc vào lòng giống như ôm được bảo bối, miệng cười ha hả khiến bọn thổ phỉ cũng vỗ tay cười vang.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu cưỡi con ngựa đỏ. Đào hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc yếu điệu ngồi trong lòng của Trương Diệu. Hai mươi mấy tên kêu la vác đao chạy sau lưng ngựa của Trương Diệu, cũng là bọn thân tín bên mình của hấn, mà hấn đã mang từ Báo Tử Nhai đến đây.

Nép vào vòng tay rắn chắc của Trương Diệu, Phương Tiểu Ngọc thở thỏ nói:

– Gặp được huynh, muội mới cảm thấy mình sống lại rồi!

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu trầm giọng hỏi:

– Việc gì xảy ra? Có đuổi kịp tiểu tử đó không?

Phương Tiểu Ngọc đáp:

– Đuổi thì đuổi kịp rồi, nhưng không ngờ tiểu tử đó không phải là tên ngốc nghếch như xưa nữa, mà biến thành một tên tinh ranh, gian xảo.

Trương Diệu giận hỏi:

– Tiểu tử đó cuối cùng đã làm những gì? Tại sao nàng quen với hắn?

Cười lạnh, Phương Tiểu Ngọc đáp:

– Nói ra có lẽ khiến huynh kinh sợ đó!

Trương Diệu cười hắc hắc, đưa chòm râu quét trên đôi má hồng của Phương Tiểu Ngọc, nói:

– Họ Trương này không biết cái gì gọi là sợ. Dường nhiên cũng chưa từng nếm qua mùi vị của việc sợ hãi. Nàng mau nói ra để Tọa Sơn Hồ này biết thế nào là sợ hãi!

Phương Tiểu Ngọc bị hôn vào đôi má, khiến lửa dục nổi lên bừng bừng, cười hắc hắc nói:

– Nói thật cho huynh biết, hiện nay ở thôn Lão Kim Khoáng có lập một Kim Ký tiêu cục chuyên bảo tiêu cho bọn đãi vàng lên đường, phủ Thượng Xuyên ở phía nam, bọn chúng cũng đã bảo tiêu đi qua một lần. Ngay cả đám huynh đệ của Vương Lão Phụng cũng hoàn toàn tiêu đời. Tên tiểu tử đó mấy hôm trước đã đi bảo tiêu, nhưng không biết hắn bảo tiêu vật gì, đi về phía nào. Trương lang ơ, về sau việc ngăn đường chặn lối của huynh e rằng phải đổi nghề rồi!

À vừa nói vừa đưa tay vuốt ve bộ ngực lông lá của Trương Diệu, khiến Trương Diệu ngồi trên lưng ngựa nhắm tít đôi mắt đưa tay ôm chặt Phương Tiểu Ngọc.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu ôm lấy Phương Tiểu Ngọc cưỡi ngựa một mạch trở về đại trại Lục Bàn Sơn. Hắn không biểu thị ý kiến gì khiến Phương Tiểu Ngọc không hiểu nổi. Vừa xuống ngựa, hắn đột nhiên lớn tiếng quát:

– Mau nấu cơm lót dạ, tổ bà nó, ăn xong chúng ta lên đường!

Bọn lâu la vừa nghe đều giật mình, vừa rồi mới ăn cơm trưa chưa được một canh giờ bây giờ ăn nữa làm sao nuốt trôi. Ngay cả mấy tên đầu mục cũng không dám hỏi nhiều vội vã kêu bảo lâu la chuẩn bị lên đường.

Đưa chân đá một đá bật tung cánh cửa gỗ to, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu còn cách chiếc giường trải mấy tấm da sói khoảng một trượng, hai tay hắn ném Đào hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc lên giường. Hai tay hắn giang rộng ra. A một tiếng nhào thẳng đến. Kỳ thực không khác nào chiêu thức “Tọa Sơn Hồ”. Rắc một tiếng, cái giường làm bằng gỗ bị hắn nhấn mạnh xuống gãy sập một chân. Giường

ngiên hấn một bên nhưng khi Phương Tiểu Ngọc nghiêng bặt người lên vừa rên một tiếng đã bị Trương Diệu đè chặt xuống, không thể nhúc nhích. Chiếc giường nghiêng nghiêng, hai người cũng nằm nghiêng nghiêng quả thực thích hợp làm sao!

Trong đại trại ở Lục Bàn Sơn gần hai trăm lâu la toàn bộ tập hợp lại chờ thủ lĩnh Tọa Sơn Hồ Trương Diệu ra hiệu lệnh xuất phát. Trái lại Trương Diệu còn trù trù chưa mở cửa. Nhưng bọn lâu la đang mang đao ở ngoài sân không gấp gáp vì chúng đang nghe ngóng tiếng cười vui vẻ khúc khích của Trương Diệu và Phương Tiểu Ngọc trong gian phòng đó. rồi chúng đưa mắt nhìn nhau miệng tùm tùm cười.

Một giờ trôi qua, Trương Diệu mở rộng cánh cửa, Phương Tiểu Ngọc theo sát bên hấn rồi bước ra ngoài. Hai người đều đã ăn mặc gọn gàng. Cương đao của Phương Tiểu Ngọc đã giắt trên vai. Còn Trương Diệu đã cầm chắc trong tay cây búa to bằng.

Xem tình hình dường như không có việc gì xảy ra. Nhưng tỉ mỉ nhìn kỹ hai người, ai nấy đều biết rõ tình hình. Vì đôi mắt Trương Diệu thất thần, dáng điệu mệt mỏi. Còn Phương Tiểu Ngọc trái lại đôi gò má vẫn còn đỏ rực. Điều này chứng minh Tọa Sơn Hồ Trương Diệu tất đã bại trận rồi. Tuy là nhận xét như vậy nhưng Tọa Sơn Hồ Trương Diệu vừa bước ra khỏi cửa, lập tức cao giọng chỉ về phía nam của Lục Bàn Sơn nói:

– Trú đông ở trên núi không có lương thực làm sao ăn được. Vốn ta muốn dẫn bọn mi xuống núi cướp lương thực. Giờ đây nghe nói ở thôn Lão Kim Khoáng lại mở ra một tiêu cục. Tổ bà nó, đấy là chúng đối đầu và cũng là chướng ngại vật của huynh đệ chúng ta. Hiện giờ, chúng ta đi thu thập tiêu cục đó, nhân tiện cướp lương thực ở thôn Lão Kim Khoáng. Đây gọi là nhất cử lưỡng tiện.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Ở thôn Lão Kim Khoáng nhà nhà tích trữ lương thực đầy kho. Mấy năm nay tồn trữ ngân lượng rất nhiều.

Giọng nói thánh thót của Phương Tiểu Ngọc vừa vang lên, lập tức bọn lâu la cao giọng phụ họa theo.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu khoát tay nói:

– Xuống núi!

Mệnh lệnh vừa ra, bọn thổ phỉ trên Lục Bàn Sơn chỉ lưu lại ba mươi mấy tên giữ trại. Còn lại một trăm năm mươi tên kéo ùn ùn về phía nam.

Kim Tiểu Sơn cũng đi về phía nam. Sáng sớm, chàng đã rời khỏi Đình gia trại. Buổi trưa chàng đả lên Lục Bàn Sơn. ở Lục Bàn Sơn vẫn còn có bọn thổ phỉ huyết còi bên quan đạo.

Bốn tên lâu la nhìn thấy một người đi đến, chúng đã sớm ngăn đường của Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn vừa thấy cười ha hả nói:

– Lần trước có năm tên. Hôm nay sao chỉ có bốn tên? Các vị bằng hữu, nhân

mã của Lục Bàn Sơn đâu hết rồi?

Một tên thấp lùn, hung hãn vung cây cương đao trong tay, lớn tiếng mắng:

– Mẹ kiếp, thì ra năm người của Đỗ lão đại đều chết trong tay tiểu tử này. Hay lắm, hôm nay gặp phải bọn ta. Bọn ta sẽ ra tay báo thù cho năm người Đỗ lão đại. Các bằng hữu hãy xông lên!

Tên này lớn tiếng kêu nhưng ba tên còn lại không phải ngu đần nên không ai nhúc nhích. Vì bọn chúng trong lòng đã hiểu rõ ngay cả năm người của Đỗ lão đại đều chết hết trong tay tiểu tử này. Giờ đây bốn người họ tuyệt đối không thể chiếm được thượng phong.

Còn người ngựa của sớm trại đã kéo đến thôn Lão Kim Khoáng hai ngày rồi tính toán có lẽ đang trên đường về. Lúc này không nên gây ra trận chiến.

Kim Tiểu Sơn nhìn thấy bốn người không ai nhúc nhích. Bất giác, chàng mỉm cười nói:

– Con người là một chậu máu tươi. Nếu trong lúc ta xuất thủ phá đi máu trên người các vị. Các vị nghĩ rằng lời nói của ta có thực hay không?

Tên lùn giận mắng:

– Mẹ kiếp, tiểu tử mi đừng khoác lác. Mi đang dọa trời hay là dọa đất? Mi có biết bọn lão tử làm gì để sống không?

Nhún vai, Kim Tiểu Sơn nói:

– Không phải là bọn cường đạo thổ phỉ ngăn đường đánh cướp sao?

Tên đó ưỡn ngực, cương đao hoành ngang trước ngực nói:

– Thế thì đúng rồi, chỉ có người gặp cường đạo buông chân mà chạy. Nào thấy qua có người dám đứng trước mặt bọn đại gia khoa trương khoác lác.

Kim Tiểu Sơn mặt vẫn lạnh lẽo nhưng miệng nhếch mép cười nói:

– Thiên hạ có người không sợ cường đạo.

Tên lùn nghiêng răng nói:

– Đó nhất định là tên cầu tặc mi!

Kim Tiểu Sơn đột nhiên trề miệng nói:

– Đối với một người sắp chết để cho hấn mắng vào câu cũng không thiệt thòi gì! Nhưng các vị mắng xong không nên quên một việc!

Tên đó ngạc nhiên hỏi:

– Việc gì?

Kim Tiểu Sơn chậm rãi lấy bao vải nhung của chàng ra vừa cười vừa nói:

– Đương nhiên là làm cách nào bảo vệ được tánh mạng.

Lập tức bốn tên thổ phỉ đó tự hoành đao trước ngực để phòng vệ. Không một

tên xông lên phía trước, chỉ thấy mỗi tên tự lui ra sau.

Kim Tiểu Sơn lại cười:

– Bọn mi có thể chạy thoát sao?

Vù một tiếng ánh ngân bạc của Diêm Vương thoa chuyển động vun vút trên tay phải của Kim Tiểu Sơn bắn ra từng điểm ngân quang chói mắt.

Bao vãi nhưng màu lục vắt vào thất lũng. Tên hán tử thấp lùn kêu lên:

– Mi muốn làm gì?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Giết người!

Tên đó vội hỏi lại:

– Thương lượng được không?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên cười nói:

– Nói xem, bọn mi muốn thương lượng thế nào?

Tên đó chúi mũi đao xuống đất, xòe tay nói:

– Bọn ta không ngăn mi, mi cứ qua núi, thế nào?

Cười hắc hắc, Kim Tiểu Sơn nói:

– Hay lắm, tiểu tử mi thấy gió thuận theo, gió chiều nào cờ nghiêng chiều ấy.

Tên đó vội nói lại:

– Đây là lần đầu tiên từ khi Lục Bàn Sơn khai sơn lập trại chưa từng có qua việc này. Mi đừng nghĩ được voi đòi tiên.

“Xì” một tiếng, Kim Tiểu Sơn chỉ mặt bốn người nói:

– Khoa trương, khoác lác hù dọa kẻ cô thế là thói quen của bọn mi. Giờ đây, bọn mi ngăn đường Kim Tiểu Sơn ta. Không thể dùng cương, bọn mi chuyển thành nhu. Nên biết ta không quen nhìn thói hống hách của bọn cường đạo. Hôm nay, trước tiên ta thu thập bọn mi. Sau đó thì giết lên tận hang ổ của bọn mi để tránh việc bọn mi ăn trên mồi hôi nước mắt của những người đãi vàng.

Hán tử thấp lùn vừa nghe lạnh lẽo nói:

– Hảo tiểu tử, bọn ta đã nhường mi một bước. Mi được thế già mồm lão mép. Tổ bà nó, mi muốn thu thập bốn người ta có lẽ không khó. Nhưng muốn so tài cao thấp với thủ lĩnh bọn ta thì bản lĩnh còn cách một trời một vực.

Một hán tử khác cao giọng nói:

– Tiểu tử, lẽ nào mi chưa từng nghe qua Tọa Sơn Hồ Trương Diệu sao?

Kim Tiểu Sơn bộc phát rất nhanh, thanh âm đối phương chưa dứt, chàng từ trong vòng vây của bốn tên đó vọt lên trên sơn đạo. Diêm Vương thoa vẫn xoay chuyển trong tay phải của chàng. Bốn tên thổ phỉ kinh hoảng vì sắc mặt của Kim

Tiểu Sơn đột ngột biến thành đặng đặng sát khí khiến người ta khiếp vía.

Không dừng thoái lui ra sau, tên hán tử thấp lùn nói:

– Mi lẽ nào thật muốn đối địch với thủ lĩnh bọn ta?

Giọng Kim Tiểu Sơn lạnh như băng giá hỏi:

– Nói, họ Trương hiện giờ ở đâu?

Hán tử đó không thể nhìn ra được ý đồ của Kim Tiểu Sơn. Nghe vậy, hắn lập tức đáp:

– Thủ lĩnh bọn ta hiện giờ ở trên trại Lục Bàn Sơn.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi đi từng bước về phía bốn người, trầm giọng hỏi:

– Đi về phía nào?

Bốn tên đưa mắt nhìn nhau.

Kim Tiểu Sơn đột nhiên gầm lên một tiếng rồi nói:

– Trả lời mau, đi phía nào tìm được họ Trương?

Lại tên hán tử thấp lùn nói:

– Nói thực với mi, đầu lĩnh bọn ta đang dẫn các huynh đệ đi về thôn Lão Kim Khoáng. Nghe nói nơi đó lương thực rất nhiều. Đồng thời thuận tiện nhờ cỏ tiêu cục ở đó. nếu mi có bản lĩnh thực sự, sợ gì không tìm thủ lĩnh bọn ta quyết đấu mà ở đây hù dọa hiếp đáp bọn ta.

Thanh âm hắn chưa dứt, miệng còn chưa khép lại. Không thấy ánh sao nào lấp lánh nhưng lại thấy trước mặt hoa lên “Bốp” một tiếng vang lên. Rồi tên hán tử thấp bé đó ném đao bùm miệng, mồm vang lên những tiếng kêu ú ớ. Hắn lão đảo mấy cái, đôi tay đều là máu tươi. “Phụt” một tiếng, hắn phun ra một ngụm vừa máu lẫn răng gãy. Tên đó trợn mắt quái đản nhìn Kim Tiểu Sơn rồi rên ư ử quay đầu chạy vào rừng núi.

Ba tên còn lại đang muốn bỏ chạy đột nhiên nghe Kim Tiểu Sơn gầm lên:

– Đứng lại!

Ba tên rung rẩy, ngay cả thanh đao cũng nhấc lên không nổi, cứ kinh hoảng nhìn Kim Tiểu Sơn đang bước đến gần. Mặt chúng vẫn thất thần vì chúng vẫn chưa nhìn thấy Kim Tiểu Sơn vừa rồi xuất thủ như thế nào mà chỉ trong tích tắc ngân thoa bay đi bay về đã đánh nát hàm răng của hán tử đó.

Kim Tiểu Sơn gần từng tiếng nói:

– Ta không giết bọn mi nhưng ta muốn bọn mi chuyển lời của ta đến tên họ Trương đó.

Vừa nghe nói được tha mạng, ba tên không ngừng vái lạy nói:

– Đại hiệp cứ dặn dò, bất cứ lời gì bọn tiểu nhân nhất định sẽ chuyển thay cho đại hiệp!

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói:

– Nói với họ Trương rằng: nếu y là tên có thể diện buổi trưa ba ngày sau ta chờ hắn ở dưới dốc Lão Tùng. Nhớ kỹ ta chỉ đi một mình, hắn là tên nhát gan thì mặc sức dẫn hết các lâu la Lục Bàn Sơn đến trợ uy.

Ba người đó vội nói:

– Đại hiệp an tâm, đầu lĩnh bọn ta tự xưng là cao thủ đệ nhất. Người tuyệt đối không thể dẫn theo lâu la để đối phó một mình đại hiệp đâu.

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng nói:

– Cút!

Tuy là lời mắng người nhưng ba tên thổ phỉ vừa nghe vào tai sắc mặt cũng đều trở nên hoan hỉ. Ba tên gật đầu cười tươi rồi quay đầu bỏ chạy bán mạng. Còn Kim Tiểu Sơn đứng đó cười cay đắng một mình.

o O o

Sụp tối hôm đó,, Kim Tiểu Sơn lại đến trước tửu điểm nhà tranh trước khi đi ngang qua, đã thấy hán tử tướng tá mặt mũi như con khỉ đói. Đây vẻ kinh dị, hắn kêu lên:

– Mi...

Kim Tiểu Sơn nhướn mày hỏi:

– Thế nào, quên ta là ai rồi sao?

Đôi mắt vàng, tròn đỏ chớp liên tục, đôi môi nhọn chìa ra ngoài, hắn cười the thé nói:

– Khách quan đêm đó đã trú ngụ ở khách điểm của ta. Ta nhớ dường như trên mình khách quan còn có một bao vải.

Kim Tiểu Sơn giả vờ kinh ngạc nói:

– Trí nhớ của mi thật không tồi. Ngay cả tượng Kim bồ tát giá trị liên thành do mười cân vàng ròng chế tạo thành ta vác trên người mà mi cũng nhớ rõ ràng.

người tướng khỉ đó cười nói:

– Khách quan trên chọc Hầu Nhi này rồi. Ai dám to gan như vậy, một mình mang món đồ quý giá như thế đi vượt núi hoang, vượt rừng thẳm chứ?

Kim Tiểu Sơn ngồi xuống ghế, nghe vậy vẫn thản nhiên nói:

– Nhưng ta vẫn bình an, đem vật đó đến thành Lạc Dương. Ngày nay ta xong việc nhẹ nhàng trở về.

Trong lòng hầu Nhi Lý hiểu rõ những lời đồn mấy ngày trước quả thật không sai. Bọn năm người của Đỗ lão đại chặn đường tiểu tử này trong núi đã chết hết.

Hiển nhiên là chết trong tay tiểu tử này.

“Tổ bà nó gặp đồ khó nuốt mình phải cẩn thận ứng phó mới được!”

Lòng thoáng nghĩ như vậy. Hầu Nhi Lý cười khanh khách nói:

– Khách quan có thần nhân bảo hộ nhưng khách quan hiện giờ sắc mặt hồng hào hồng hào phúc phận đã đến. Ngay cả thần nhị lang trong núi cũng bỏ chức vụ đến đây bảo hộ khách quan.

Kim Tiểu Sơn trợn mắt nói:

– Đêm nay lòng ta vui vẻ nên rất hứng thú muốn ăn uống một chút thức ăn. Mi có thể đem cho ta một mâm rượu thịt không?

Hầu Nhi Lý cười the thé nói:

– Rượu thì có mấy cân nhưng thịt lại không có. Nếu muốn đậu xanh đậu phộng có lẽ còn được nửa cân.

Kim Tiểu Sơn đột nhiên nắm chặt cổ áo của hầu Nhi Lý khiến Hầu Nhi Lý bị nhắc bổng lên khỏi mặt đất. Hắn rên rỉ nói:

– Khách quan muốn làm gì vậy? Có lời gì cứ nói.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Trong tửu điểm của mi rõ ràng có thịt tại sao mi lại nói dối, có phải sợ Kim Tiểu Sơn này không có đủ tiền trả phải không?

Chàng liền đưa tay vào ngực hốt một nắm bạc, lăm lăm giần lên mặt bàn, Hầu Nhi Lý nghiêng đầu khấn cầu nói:

– Vàng bạc ai không thích nhưng trong tửu điểm của tiểu nhân thực không tìm được ra thịt để làm thức ăn. Tiểu nhân hết cách rồi. Khách quan muốn ăn bánh bao hoặc mì ống, tiểu nhân sẽ hầu hạ. Nhưng xào nấu thịt quả thật không được.

Kim Tiểu Sơn càng giận nói:

– Hảo tiểu tử, mi còn gạt ta sao?

Hầu Nhi Lý hai tay khoác lia lia nói:

– Khách quan nếu không tin, ngại gì không tự mình đi tìm. Hai gian nhà tranh nhỏ này đi rảo qua một vòng thì có vật gì che dấu được đôi mắt sáng của khách quan.

Kim Tiểu Sơn chợt mỉm cười buông Hầu Nhi Lý xuống, nói:

– Được! Mi dẫn ta ra mau xem thử. Nếu để ta tìm gặp vịt gà gì, thì xem ta nấu luôn cả mi.

Hầu Nhi Lý quả thực trong lòng còn kinh hãi, cứ nghĩ người khách này là một lão Diêm Vương. Đêm nay e rằng không bình an rồi.

Đưa Kim Tiểu Sơn đi ra ngoài nhà tranh. Bên ngoài trời tối tăm ngay cả một mảnh trăng cũng không có. Nhưng Kim Tiểu Sơn vừa bước ra khỏi nhà tranh, lập

tức, phát hiện một chuồng bồ câu đặt trên một cái giá bên ngoài nhà tranh. Cái giá đó đóng sát vào vách tường của nhà tranh. Bên trong, có ba con bồ câu trắng. Trong đó, một con còn kêu gù gù. Chàng xoay người tát một bạt tai đến nỗi Hầu Nhi Lý cơ hồ té nhào xuống thêm đá. Kim Tiểu Sơn chỉ vào lồng bồ câu mắng lớn:

– Tổ bà nó, đó là cái gì?

Hầu Nhi Lý vò vò gò má nói:

– Đó không phải là gà cũng không phải là vịt, chỉ là ba con bồ câu ốm.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng nói:

– Ta bình sinh thích nhất là ăn thịt bồ câu. Mang hết bồ câu trong lồng ra hầm hết cho ta.

Hầu Nhi Lý lắc đầu nói:

– Bồ câu này chỉ có xương không có thịt. Hơn nữa ta cũng không bán bồ câu.

Kim Tiểu Sơn chỉ vào Hầu Nhi Lý nói:

– Nếu còn chọc giận Kim Tiểu Sơn này thì ta lóc thịt đùi mi nấu ăn đó.

Hầu Nhi Lý lạnh người hỏi:

– Khách quan dám ăn thịt người sao?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Có gì mà không dám, nếu mi cần ta chứng minh cho mi xem.

Hầu Nhi Lý nói:

– Đừng chứng minh, để tiểu nhân giết bồ câu cho khách quan.

Kim Tiểu Sơn đứng dưới bóng đèn canh giữ Hầu Nhi Lý. Hai tay chàng chống nạnh ra dáng vẻ giương giương tự đắc. Lòng thầm nghĩ:

“Hôm đó thả mấy con bồ câu này truyền đưa tin tức. Đêm nay, ta phải ăn lại bồ câu của bọn mi để xem bọn mi gian xảo hay là Kim Tiểu Sơn ta tinh ranh.”

Canh chừng Hầu Nhi Lý giết bồ câu xong, Kim Tiểu Sơn còn canh chừng Hầu Nhi Lý cho bồ câu vào nồi hầm. Chàng cười ha hả nói:

– Diêm gia, mi có từng nghe người ta nói qua trên đời ăn ngon nhất là thịt dã thú, dã cầm như chim bồ câu bay trên trời như thịt chó, thịt thỏ chạy dưới đất. Không tin chờ một lát tự mình nếm thử sẽ biết.

Hầu Nhi Lý trong lòng thầm mắng bả mười hai đời tổ tôn của Kim Tiểu Sơn. Trong lòng hẳn cũng đang tính toán:

“Chỉ cần tiểu tử mi đêm nay không bỏ đi thì sớm muộn gì mi cũng sẽ rơi vào tay của hầu Nhi Lý ta. Đến lúc đó, tiểu tử mi xem ta lột từng miếng da, rút từng sợi gân của mi, hài tử của ta ạ!”

Thoáng chốc, một mâm thịt bồ câu lẫn một bình rượu sắp biến mùi vị cũng được bưng lên bàn. Không ngờ, Kim Tiểu Sơn không uống rượu mà chàng đem

bình rượu lớn đổ toàn bộ đổ hết vào trong bụng của Hầu Nhi Lý.

Chàng đưa tay lấy mấy cái bánh bao nóng hổi trong nồi vừa ăn thịt bò câu vừa nhai bánh nao. Còn Hầu Nhi Lý muốn uống một chút canh bò câu cũng bị Kim Tiểu Sơn ngăn cản.

Nhưng Hầu Nhi Lý lại mượn rượu giả say nằm, gục đầu lên bàn không động đậy.

Kim Tiểu Sơn quả thật tuyệt hay. Đầu tiên chàng bước ra đóng cửa lại rồi mới tìm một sợi dây thừng to trói chặt Hầu Nhi Lý lại. Một đầu dây thừng treo trên xà nhà, không cao không thấp, treo Hầu Nhi Lý lơ lửng giữa không trung. Kim Tiểu Sơn phủ phủ tay ngả trên giường nằm ngủ một giấc.

Hầu Nhi Lý lúc đầu còn đang giả say, hấn vốn muốn kêu lên nhưng lại sợ Kim Tiểu Sơn biết ý đồ của hấn. đành nghiêng răng chịu trói. Cúi đầu nhìn thấy Kim Tiểu Sơn đang ngủ say sưa, Hầu Nhi Lý đột nhiên kêu lên:

– A, a!

Thanh âm hấn vừa cao vừa the thé. Đêm trong núi sâu lại yên tĩnh lập tức gần đó có phản ứng.

Đầu tiên là tiếng mở cửa. Thoáng chốc cửa nhà tranh có tiếng gõ cốc cốc...

– Hầu Nhi Lý mi đặc thủ rồi chứ?

Hầu Nhi Lý vẫn không ngừng kêu the thé.

Ngoài cửa lại có tiếng người khác hỏi:

– Hầu Nhi Lý, mi làm sao vậy?

Lại một người khác cũng kêu lên:

– Mi mở cửa đã. Dù gì bọn chúng ta đông cũng dễ thương lượng.

Cửa nhà tranh đột nhiên mở bật ra. Trong bóng tối ba tên hán tử đang đứng ngoài cửa. Ba người nhìn thấy không phải là Hầu Nhi Lý. Toàn bộ đều ngạc nhiên nói:

– Tại sao mi...

Cười lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Ta làm sao?

Một người trong đó hỏi:

– Hầu Nhi Lý đâu?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Hấn uống nhiều rượu đến say phát khùng. Không có việc của bọn mi, hãy trở về coi sóc phần việc của mình!

Một người trong đó nói với hai người kia:

– Hầu Nhi Lý thích uống cứ để hấn uống. Tổ bà nó đừng màng đến hấn nữa.

Ba người ai nấy tự quay về.

Lúc này Kim Tiểu Sơn mới đi vào phòng đóng chặt cửa lại. Chàng ngẩn đầu nhìn Hầu Nhi Lý đang bị treo bên trên. Rồi chàng lấy một miếng vải lau bàn nhét chặt vào miệng hắn khiến hắn ngay cả tiếng rên ư ử cũng không thoát ra khỏi miệng. Đành phải trợn mắt để nhìn mà thôi.

Đêm nay, Kim Tiểu Sơn ngủ thật thoải mái. Trong nhà tranh này ngay cả một con chuột cũng không có khiến chàng ngủ một giấc say đến sáng rõ.

Dương nhiên hôm nay Hầu Nhi Lý cũng rất yên tĩnh vì nửa đêm đầu hắn còn có thể mượn sức rượu giã giữa nhưng đến nửa đêm sau hắn bị treo đến hôn mê.

Sáng sớm hôm sau cai đầu khỉ của hắn vẫn rũ rượi gục xuống.

Kim Tiểu Sơn vươn vai ngẩn đầu nhìn Hầu Nhi Lý bị treo trên xà. Bất giác cất tiếng ha hả.

Thu xếp hành trang của mình rồi chàng đến lấy mấy cái bánh bao trong nồi vừa thản nhiên bước ra ngoài nhà tranh, vừa ngoảnh đầu cao giọng nói:

– Điểm gia ta đi đây. Có cơ hội chúng ta còn gặp lại nhau.

Dương nhiên tiếng nói của chàng là để những người khác nghe vì lúc này Hầu Nhi Lý đã giện đến mặt mày vàng bệch.

Kim Tiểu Sơn đi rất nhanh, trên đường chàng thầm nghĩ:

“Thủy đại thúc nói không sai. Người trên giang hồ đầu tiên phải bảo toàn tính mạng. Kẻ bị rơi vào hiểm địa không được mang lòng từ bi”.

Đó là kinh nghiệm của chàng đã trải qua.

Kim Tiểu Sơn trong lòng rất cao hứng. Đêm nay có thể trở về đến thôn Lão Kim Khoáng. Nếu còn sớm nay đêm ấy chàng sẽ vượt qua thôn Sơn Lĩnh để xem đại thúc còn trú ngụ ở nhà của Biển Hòa không?

Lại thấy mặt trời đã giữa đỉnh đầu trong núi hoang có từng bầy quạ đen bay xao xác. Tuyết trắng năm nay e rằng đến sớm hơn mọi năm. Đột nhiên trong cốc sâu vang lên nhiều tiếng nói lao xao.

Kim Tiểu Sơn quan sát xung quanh rồi lập tức nhún mình ẩn nấp trong rừng trúc. Quả thật chàng kinh ngạc vì thấy xa xa một đám hán tử mang đao đi đến. Hiển nhiên đi về phía Lục Bàn Sơn. Mỗi tên lưng vác bao vải vai gánh bao lương thực cúi đầu khom vai vừa đi về phía trước vừa bàn tán xôn xao.

Kim Tiểu Sơn trong rừng trúc tỉ mỉ đếm ít nhất cũng có hơn một trăm tên. Kim Tiểu Sơn chăm chú nhìn vào giữa... thì thấy Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc tay khoác cánh tay của một đại hán râu ria. Vừa đi vừa nói cười cợt với đại hán đang đi sát cạnh ả.

Kim Tiểu Sơn lại nhìn kỹ bất giác máu nóng trong người sôi lên sùng sục. Hai tay chàng run rẩy. Trước mắt chính là kẻ thù Tọa Sơn Hồ Trương Diệu mà chàng

ngày đêm suy nghĩ tìm kiếm. Không sai, chính là hấn. Mấy năm không gặp hấn vẫn như xưa.

Thân hình Kim Tiểu Sơn tuy cao nhưng còn thua hấn nửa cái đầu.

Giờ đây Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc phối hợp với hấn quả thật xứng đôi vì Phương Tiểu Ngọc cũng là một ả cao lớn.

Đôi mắt lộ của Tọa Sơn Hồ Trương Diệu lúc nhắm lúc mở ôm lấy Phương Tiểu Ngọc đi về phía trước. Hấn đầu ngờ sát tinh đang rình rập cạnh bên.

Kim Tiểu Sơn vốn muốn xông ra giết hấn ngay lập tức nhưng chàng nhìn thấy hơn một trăm mạng người thâm nghĩ:

“Dù mình có giết mỗi tay cũng giết không hết. Hơn nữa mình đã ước hẹn ban ngày sau quyết đấu dưới dốc Lão Tùng. Mình hà tất gì gấp rút nhất thời. Việc cần kíp là tìm được đại thúc rồi hãy thương lượng”.

Kim Tiểu Sơn nhìn theo Tọa Sơn Hồ Trương Diệu dẫn đám người đi xa, chàng mới vội vã chạy về phía thôn Lão Kim Khoáng.

o O o

Quan gia trang ở phía bắc thôn Lão Kim Khoáng là một nơi yên tĩnh, phong cảnh đẹp như tranh. Trong lòng Kim Tiểu Sơn cảm thấy kỳ quái, tại sao Tọa Sơn Hồ Trương Diệu dẫn đám lâu la đông như vậy lại không làm kinh động hoặc hư hại đến nhà họ Quan chứ?

Kim Tiểu Sơn khi bước vào cửa lớn nhà họ Quan. Đúng lúc gặp Quan Phúc bước ra. Hai người vừa gặp nhau vui mừng chào hỏi nhưng sự vui mừng của Quan Phúc không được tự nhiên. Kim Tiểu Sơn đi cạnh Quan Phúc hỏi:

– Quan lão gia có ở nhà không?

Quan Phúc vội nói:

– Theo ta!

Lại đi vào trong đại đình Kim Tiểu Sơn nhìn thấy Quan lão gia đang ngồi trên ghế bành uống trà sâm. Có một tiểu đồng đang đứng sau lưng lão đầm bóp nhẹ khiến lão thoải mái lim dim đôi mắt.

Quan Phúc bước vào trong đại đình. Quan Kim mới mở mắt ra. Thấy Kim Tiểu Sơn theo sau Quan Phúc đi vào, bất giác lão ngạc nhiên, đứng dậy hỏi:

– Mi trở về rồi?

Kim Tiểu Sơn đưa tay thi lễ nói:

– Coi như đưa hàng của Quan gia đến tay người nhận rồi!

Chàng đưa tay vào ngực lấy ra bức thư hồi âm của Tư Đồ Tráng giao cho Quan Kim rồi nói:

– Đây là thơ hồi âm của phủ Tư Đồ!

Quan Kim nhận lấy, nhìn xem rồi gật đầu nói:

– Không sai! Đây chính là khẩu khí của Tư Đồ lão gia.

Lão cao giọng gọi mang trà cho Kim huynh đệ. Thoáng chốc một hán tử sau bình phong bước ra. Hai tay bưng một chung trà. Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Trà không cần uống, Quan lão gia mau đem năm ngàn lượng bạc giao ra. Kim Tiểu Sơn này còn phải trở về tiêu cục để phục mệnh với đại thúc.

Chòm râu bạc của Quan Kim không ngừng rung động. Hiển nhiên sự giận dữ trong lòng khó được kềm chế. Lão lặng lẽ một lát rồi nói:

– Kim Ký tiêu cục e rằng đã không còn nữa!

Kim Tiểu Sơn giật mình hỏi:

– Quan lão gia nói vậy là ý gì?

Quan Kim nhìn thẳng mặt Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại khái có lẽ mi không biết, thôn Lão Kim Khoáng gặp phải bọn thổ phỉ đến cướp sạch. Sáng sớm hôm nay khi bọn chúng bỏ đi đã phóng hỏa đốt Kim Ký tiêu cục của bọn mi. Nếu không tin mi có thể về xem sẽ rõ!

Kim Tiểu Sơn trợn mắt nghiêng răng nói:

– Kim Tiểu Sơn này biết, đó là chúng muốn nhắm vào ta nhưng thủ đoạn đốt căn nhà tranh đó không hù dọa được bọn ta đâu.

Chàng ngừng một lát lại nói tiếp:

– Quan lão gia mau đem bạc ra giao cho ta.

Quan Kim giận nói:

– Nếu ta bảo mi chờ thêm vài ngày thì sao?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ba mặt một lời đã nói xong rồi tại sao còn cố ý kéo dài thời gian?

Quan Kim vỗ tay lên mặt bàn hỏi:

– Mi muốn thế nào?

Kim Tiểu Sơn đứng bật dậy, tay chỉ Quan Kim nói:

– Họ Quan kia, lão muốn giở trò phải không?

Quan Kim giận dữ nói:

– Không phải dở trò mà là không trả.

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng. Đưa tay rút bao vải nhung ra. Vù một tiếng vải nhung đã giắt vào thắt lưng. Diêm Vương Thoa đã chuyển động không ngừng trong tay phải của chàng. Thanh âm chàng cứng rắn nói:

– Đại thúc ta nói đúng lắm, lòng người còn khó dò hơn cả biển sâu, cho nên

trước khi đi người đã dặn dò nếu Quan gia muốn giở trò thì lấy cái đầu của họ Quan mi. Năm ngàn lượng bạc không cần đến nữa. Họ Quan kia nộp mạng đi!

Quan Kim vừa kinh sợ vừa phẫn nộ hỏi:

– Mi muốn giết ta?

Kim Tiểu Sơn bước lên một bước nói:

– Lão phải biết ta nói là làm. Dù gì Kim Tiểu Sơn này không nhà cửa không thân quyến giết lão rồi ta phải tay bỏ đi. Trong tòa trang viện này của lão, có người nào ngăn được ta đâu? Đương nhiên kể cả mấy con chó đen thích cắn người của lão đã nuôi.

Lúc này chợt thấy một võ sư vội vã bước vào đại đình nhìn thấy hấn mặt mày bơ phờ, áo quần bụi bặm. Hiển nhiên, hấn đã từ đường xa trở về đây. Quan Kim vừa nhìn vội hỏi:

– Thế nào, có tìm được nhị lão gia không?

Võ sư đó thấp giọng nói:

– Phía Mặc Vân Cốc chết mất bốn đại đầu mục. Khi tiểu nhân đến đó đúng lúc nhị lão gia ra ngoài cho nên không thể theo kế hành sự.

Quan Kim thở dài một tiếng nói:

– Lần này quả thực hư cả việc lớn!

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nhìn Quan Kim, trong lòng chàng thầm nghĩ:

“Mi là một lão tặc, lòng dạ đen tối còn cho rằng ta không biết sao? Năm xưa, chính mi đã mưu hại đám người đái vàng rồi bá chiếm một vùng này tự lập làm chủ. Lão còn cho rằng ta không biết, tổ bà nó, thì ra tiền của kẻ giàu có chưa hẳn đó là đồng tiền chính đáng”.

Quan Kim nhìn Kim Tiểu Sơn đang mặt lạnh như đồng. Lão thở dài nói:

– Tiểu tử họ Kim kia xem như mi ác độc cũng xem như mi được may mắn. Họ Quan này nhận thua rồi!

Lão bèn lấy trong ngực ra năm tờ ngân phiếu. Mỗi tờ một ngàn lượng, giận dữ ném xuống đất trước mặt Kim Tiểu Sơn rồi hậm hực nói:

– Đừng quá vui mừng, sớm muộn gì ta cũng sẽ thu hồi từng tờ ngân phiếu về.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói:

– Thu được hau không thì không thể chỉ dựa vào câu nói suông của họ Quan mi. Mà là phải kể đến bản lĩnh chân thực mới được.

Quan Kim đột ngột găm gờ máng:

– Cầm lấy vàng của mi rút mau đi!

Kim Tiểu Sơn cười ha hả xoay người tung Diêm Vương Thoa ra nhưng ánh ngân bạc chỉ lướt qua trước mặt Quan Kim rồi trở về tay chàng, Quan Kim sợ đến

toàn thân run lấy bầy. Tên võ sư đứng bên cạnh đang muốn tuốt đao xông lên thì thấy Diêm Vương Thoa của Kim Tiểu Sơn đột ngột đánh xuống vai hấn. Vút một tiếng, Diêm Vương Thoa đã mang theo năm tờ ngân phiếu đã rơi dưới đất trở về tay của Kim Tiểu Sơn.

– Chỉ cần ngân phiếu không giả thì dù hư hại một chút cũng không sao!

Kim Tiểu Sơn cười ha hả. Thân hình đã vút ra ngoài đại đình.

Quan Kim còn muốn mắng thêm vài câu. Lão mới xong ra ngoài cửa đại đình đã không còn thấy bóng dáng của Kim Tiểu Sơn!

Bước ra khỏi gia trang, Kim Tiểu Sơn cảm thấy thoải mái vô cùng. Trời tối không có thể hệ gì, con đường này, chàng rất quen thuộc. Thoáng chốc, chàng đã về đến thôn Lão Kim Khoáng.

Kim Tiểu Sơn trước tiên chạy đến ngôi nhà tranh của mình. Quả thật, nó đã bị Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đốt thành một đồng tro tàn. Chàng chợt nhớ đến nhà của mình dưới chân Bắc Đẩu phong. Chàng nhớ Tiểu Tiểu phu nhân và Cửu Cửu hài tử mình đã bị đốt chết. Kim Tiểu Sơn mặt lạnh như tiền lẩm bẩm nói:

– Họ Trương kia một lần nữa mi đã đốt cháy ngôi nhà do đích thân ta xây cất. Mi hãy chờ để trả cái giá này.

Sau một lúc trầm mặc hồi tưởng, Kim Tiểu Sơn bước đến cửa tửu điểm đóng rất chặt, chàng đẩy nhưng không mở ra được nên gõ cửa gọi lớn:

Tiểu Ngũ Tử, mở cửa!

Trong tửu điểm có người kêu lên:

– Là Kim huynh đệ đã về. Mở cửa mau!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe biết đó là thanh âm của Tiền chưởng quầy. Lại nghe tiếng Tiểu Ngũ Tử hỏi:

– Là Kim ca phải không?

Kim Tiểu Sơn lại nghe tiếng lôi kéo bàn ghế một hồi. Sau đó, cửa lớn mở ra. Tiểu Ngũ Tử bước ra nghênh đón.

Kim Tiểu Sơn gật đầu mỉm cười bước vào trong tửu điểm. Tiền Phụng từ bên ngoài chạy vào. Kim Tiểu Sơn vội cười hỏi:

– Nghe nói nơi này bị cướp, nàng lại an nhiên vô sự khiến cho ta rất ngạc nhiên.

Tiền chưởng quầy bước lên nói:

– Kim huynh đệ cũng biết thôn Lão Kim Khoáng bị cướp sao? May mà bọn ta biết sớm sau vườn có một cái hầm sâu. A Phụng xuống nấp dưới đó.

Kim Tiểu Sơn ngồi xuống nói:

– Cho ta một bát mì!

Tiền chưởng quầy lắc lắc đầu nói:

– Khoai lang gạo nát thì có. Còn gạo trắng và lúc mạch thì đều bị bọn thổ phỉ cướp sạch rồi.

Kim Tiểu Sơn ngăn người hỏi:

– Mùa đông sắp đến rồi, vậy dân làng Lão Kim Khoáng làm sao sống được?

Hai tay khoát lia lia, Tiền chưởng quầy nói:

– Làm sao đây, ngay cả vàng bạc đều bị cướp sạch. Đây là việc không ai ngờ đến. Đã nhiều năm nay, bọn thổ phỉ không màng đến nơi này, nào ngờ bọn chúng lại làm ra trò này.

Kim Tiểu Sơn bưng bát cơm nát trộn khoai lang trong lòng nghĩ thầm:

“Nếu Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không biết Kim Tiểu Sơn ta, nếu ta không giết người của hắn. nếu thôn Lão Kim Khoáng này không có Kim Ký tiêu cục thì họ Trương kia tuyệt đối không thể hạ thủ đối với thôn Lão Kim Khoáng. Hiển nhiên mình đã mang tai họa đến thôn Lão Kim Khoáng rồi!”

Trong lòng thầm hổ thẹn, Kim Tiểu Sơn trộm đưa mắt nhìn Tiền Phụng đang ngồi một bên. Đúng lúc đó Tiền Phụng cũng đã nhìn chàng.

Kim Tiểu Sơn bất giác mỉm cười đặt bát cơm xuống nói:

– Tiền chưởng quầy, gần một trăm nhân khẩu ở thôn Lão Kim Khoáng phải nghĩ cách để sống qua ngày chứ.

Tiền chưởng quầy đáp:

– Lão có đi cầu cứu Đồng ngũ gia nhưng đa số đám người bọn họ đã hồi hương rồi. Kim huynh đệ biết không, họ kết bạn với nhau để lên đường. Nghe Đồng ngũ gia nói nếu con đường đi về phủ Thượng Xuyên được yên ổn ngay cả lão cũng muốn được hồi hương.

Kim Tiểu Sơn nghe vậy mới chậm rãi lấy hai tờ ngân phiếu trong ngực ra chàng đặt lên bàn nói:

– Chưởng quầy sớm tìm một số người đi lên phủ Thượng Xuyên mua lương thực về. Tóm lại con người cần phải ăn để sống chứ! Ta đi đây.

Tiền chưởng quầy cầm lấy ngân phiếu. Bất giác thất kinh kêu to:

– Hai ngàn lượng! Trời ơi! người của toàn thôn Lão Kim Khoáng có cứu tinh rồi.

Tiền chưởng quầy vẫy tay gọi Kim Tiểu Sơn nhưng Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu cười nói:

– Ta có việc cần làm, đại thúc đang chờ ta.

Tiền Phụng đi sát sau Kim Tiểu Sơn buồn rầu nói:

– Chỉ biết có đại thúc. Ngay cả muội cũng không nói một câu đã đi rồi!

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đương nhiên ta có lời muốn nói với nàng nhưng không phải là lúc này. Nàng chờ ta trở về.

Tiền Phụng muốn bước theo ra ngoài nhưng Kim Tiểu Sơn đưa tay ngăn lại, chàng nói:

– Bên ngoài tối lắm đừng đi ra.

Tiền Phụng nói:

– Lúc này huynh đi đâu tìm Thủy đại thúc?

Kim Tiểu Sơn cao giọng nói:

– Thôn Quá Sơn Lệnh.

Lời chưa dứt, người chàng đã ra ngoài mười trượng. Tiền chưởng quầy lẩm bẩm nói:

– Thì ra bọn họ trú ngụ ở thôn Quá Sơn Lệnh.

Tiểu Ngũ Tử đứng bên cạnh kinh ngạc nói:

– Đi nhanh lắm cũng phải đến canh ba. Kim ca lệ nào không sợ sói sao?

Tiền chưởng quầy đưa mắt nhìn tờ ngân phiếu trong tay hỏi:

– Tiểu Ngũ Tử, mi cho rằng người so với sói, loại nào lợi hại hơn?

Tiểu Ngũ Tử suy nghĩ rồi nói:

– Cuối cùng vẫn là con người lợi hại!

Tiền chưởng quầy mỉm cười nói:

– Đó là kết luận. Ngay cả bọn thổ phỉ trên núi họ Kim còn không sợ hướng hồ gì sợ sói.

o O o